

Justitsministeriet kan i det væsentlige tiltræde Udvalgets Forslag, som man dog har ment at burde udbygge yderligere, dels med Hensyn til Vilkaarene for Filmsudlejning, dels med Hensyn til Filmsfonden, jfr. nærmere nedenfor. Man har dernæst ikke ment at burde fremsætte et Lovforslag alene omfattende de af Udvalget foreslaede Bestemmelser, men har fundet det naturligt at sammenarbejde dem med Bestemmelserne i Lov Nr. 105 af 31. Marts 1933 om Biografteatervæsenets Ordning, idet man samtidig paa Grundlag af de siden Lovens Ikrafttræden indvundne Erfaringer har underkastet Loven en Revision.

Det ved Loven af 1933 i Overensstemmelse med tidligere Lovgivning opretholdte Bevillingssystem har man ment at burde bibeholde. Filmens samfundsmæssige Betydning udelukker, at dette Omraade kan overlades til den frie Nærings Udnyttelse. Saavel Erfaringerne herhjemme fra som fra Udlandet viser, at hele Omraadet maa undergives Samfundsmagtens Støtte og Kontrol, jfr. ogsaa Udvalgets Betænkning Side 7—11. Dette naas for Biografteatrenes Vedkommende gennem Bevillingssystemet, ligesom denne Ordning økonomisk set giver en hensigtsmæssig Udvikling uden Spild af Værdier og uden Fare for Misbrug gennem private Truster.

Bevillingssystemet har imidlertid paa et enkelt Omraade givet et urimeligt Udslag, nemlig med Hensyn til de meget store Indtægter, som oppebæres af visse Bevillingshavere. Dette Forhold kunde ikke overses ved Udarbejdelsen af Loven af 1933, idet den væsentlige Del af Teatrenes Overskud da oppebares af de til Teatrene knyttede Kapitalinteresser. Den ved Loven foranledigede Nyordning er saaledes tildels Anledning til, at Bevillingshaverne i de sidste Aar har oppebaaret de store Overskud. Noget har Urimeligheden kunnet afhjælpes ved Oprettelse af nye Teatre. Der er saaledes siden Lovens Ikrafttræden givet Bevilling til 18 Teatre i Storkøbenhavn med 13 500 Pladser. Denne Fremgangsmaade har imidlertid ikke vist sig tilstrækkelig effektiv til at rette paa Forholdene, idet Konkurrencen fra de nye Teatres Side naturligt mærkes mest af de i Forvejen daarligst stillede Teatre og ikke af de Teatre, som har de store Indtægter; man risikerer derfor ved en vidtgaaende Oprettelse af nye Teatre at trykke de daarligst stillede af de eksisterende Teatre ned under Eksistensminimum uden at regulere Indtægterne for de bedst stillede Teatre.

Ifølge de til Justitsministeriet i Foråret 1937 afgivne Indberetninger vedrø-

rende Driften af de enkelte Biografteatre har ialt 37 Biografteatre i det sidste Regnskabsaar givet et Netto-Overskud paa over 20 000 Kr., saaledes at der i Medfør af Loven af 1933 kan paalægges dem Afgift. Af de til Justitsministeriet afgivne Indberetninger fremgaar, at de paagældende Teatres Indtægt i Aarene efter Ikrafttrædelsen af Loven af 1933 har ligget paa omtrent samme betydelige Højde med en stigende Tendens. De nævnte 37 Teatres Overskud fordeler sig i øvrigt nærmere saaledes:

14 Teatre med Overskud fra 20—	30 000 Kr.
9 — — — —	- 30— 40 000 —
1 — — — —	- 40— 50 000 —
5 — — — —	- 50— 60 000 —
2 — — — —	- 60— 70 000 —
2 — — — —	- 80— 90 000 —
3 — — — —	- 100—110 000 —
1 Teater — — —	paa 123 000 Kr.

Disse meget store Indtægter staar ikke i rimeligt Forhold til den af Bevillingshaveren ydede Arbejdsindsats, hans Kapitalinskud eller den af ham baarne Forretningsrisiko. Det maa herved tages i Betragtning, at Bevillingshaveren hverken har Arbejdet ved eller Risikoen for Filmstilsførselen her til Landet, der bestemmes af Filmsudlejerne. Han har ogsaa kun i begrænset Omfang Indflydelse paa de Film, der forevises i hans Teater, for saa vidt som Udlejerne stiller deres Film til Disposition efter Teatrenes Indtjeningssevne, hvilket i alt væsentligt bestemmes af Teatrenes Beliggenhed. Det er urigtigt at sidestille Biografteatervirksomhed med almindelig Forretningsvirksomhed, hvor forretningsmæssig Dygtighed og Kapitalrisiko er bestemmende for Udbyttet. Ved den af Bevillingssystemet sikrede Kundefreds har det været let for Bevillingshaverne ved Oprettelsen af nye Teatre at skaffe sig den fornødne Kapital, der er stillet til Disposition af vedkommende Bygherrer. Ved Bevilling til eksisterende Teatre kræves kun ringe Kapital. Driftsrisikoen bortfjernes reelt gennem Bevillingssystemet, og Adgangen til at erhverve Film ligger som nævnt i saa faste Baner, at der ikke bliver megen Plads for Bevillingshavernes Initiativ. Det er saaledes det gennem Bevillingssystemet skabte Monopol, der er Hovedbasis for de oppebaarene Indtægter, og det synes derfor naturligt, at en større Del af Indtægterne end hidtil anvendes til samfundsnyttige Opgaver.

En Ordning er ogsaa paakrævet for at undgaa den Ulighed, som den nugældende Ordning skaber mellem de forskellige Bevillingshavere. Under ganske samme Kvali-